

SCHMID-LAFFER proti ŠVÝCARSKU (č. 41269/08)

Rozsudek z 6. června 2015

Opomenutí informovat o právu nevypovídat během výslechu jako svědka osobu, která byla posléze obžalována a odsouzena. V roce 2001, v době tehdy neukončeného rozvodového řízení, byl manžel stěžovatelky zavražděn mužem, se kterým stěžovatelka udržovala milenecký vztah. Stěžovatelka byla druhý den po objevení těla předvolána na policii k podání svědecké výpovědi. Před ani během výslechu ji nebylo řečeno, že má právo nevypovídat. Byla jí však položena otázka, zda již dříve zamýšlena vyřešit své manželské problémy násilnou cestou. Stěžovatelka při výslechu velmi podrobně vše, co celý inkriminovaný den dělala. Připustila též, že se svým milencem v žertu plánovali, že pohrozí jejímu manželovi násilím, a že se posléze podílela na tom, jak jej nalákat na místo vraždy. Stěžovatelka byla zadržena o tři týdny později a znovu vyslechnuta. Přiznala, že naváděla svého milence, aby manžela zabil, což zopakovala i v pozdější výpovědi. Několikrát byla konfrontována se svým milencem za přítomnosti svého advokáta. Svoje doznání však před soudem odvolala a popírala jakoukoli účast na vraždě. Soud ji však nakonec shledal vinnou a odsoudil k sedmi a půl letem odnětí svobody. Rozsudek se přitom opíral o obsah jejích výpovědí, a výpovědí jejího milence, jakož i svědectví poskytnutých dalšími osobami jako bratra jejího milence a jeho ženy, otce stěžovatelky a jejího kolegy.

Před ESLP stěžovatelka namítala, že během svého prvního výslechu nebyla informována o svém právu nevypovídat. Dovolávala se přitom o ustanovení článku 6 odst. 1 Úmluvy.

ESLP nejprve uvedl, že způsob, jakým byla stěžovatelka na policii vyslýchána, a zejména jí položená otázka, zda dříve plánovala vyřešit své manželské problémy násilnou cestou, mohl ovlivnit její postavení v dalším řízení. Měla tedy právo využít záruky článku 6 odst. 1 Úmluvy v počátečním stádiu řízení.

Podle názoru ESLP bylo úkolem policie stěžovatelku informovat o jejím právu odmítnout vypovídat. Nicméně její svědecká výpověď měla jen omezenou důležitost, když soudy opřely odsuzující rozsudek o výpověď jejího milence, jež byla považována za věrohodnou. Tato výpověď byla podepřena svědectvími dalších osob. ESLP konstatoval, že při podání první výpovědi stěžovatelka sama sebe neobvinila a policie ji nechala na svobodě a zatkla až o tři týdny později. Trestní řízení v jejím případě tedy nebylo nespravedlivé. K porušení článku 6 Úmluvy nedošlo.